

EINDVERSLAG INSpraakPROCEDURE

Concept-Verordening Jeugdhulp en Maatschappelijke ondersteuning

Enschede 2019.

Van de inspraakmogelijkheid op het ontwerp van bovenstaande regeling is tweemaal gebruik gemaakt. In dit verslag worden de inspraakreacties kort becommentarieerd. De reacties hebben aanleiding gegeven om de ontwerpstukken ten dele aan te passen.

De Wmo-raad heeft voorafgaand aan de inzageperiode reeds een préadvies uitgebracht, welke wij van een reactie hebben voorzien. In het definitieve advies, welke tijdens de inzageperiode is ingediend, heeft de Wmo-raad een aantal van onze reacties becommentarieerd. Als gevolg van deze werkwijze zijn hieronder een aantal aandachtspunten van voorzien van elkaar opvolgende zienswijzen en reacties.

Ontvangen schriftelijke inspraakreacties van:

Wmo-Raad

1)

Zienswijze Algemeen.

De Wmo-raad heeft in algemene zin waardering voor het huidige concept. Daarbij ondersteunt de raad het uitgangspunt dat wat in de wet staat, niet nogmaals in de verordening wordt herhaald. Aangegeven wordt dat “er soms overwegingen van praktische aard zijn die maken dat het toch herhaald wordt in de verordening, bijvoorbeeld ter verduidelijking”. Wij adviseren (1) u dit zoveel mogelijk te beperken omdat de keuzes altijd arbitrair kunnen zijn. Beter is het zoveel mogelijk uitleg te geven in de nota van toelichting. Dit voorkomt ook dat de verordening een (te) beperkte houdbaarheidsduur heeft.

Reactie:

We zijn blij dat de Wmo-raad achter het gehanteerde uitgangspunt staat. Uiteraard zullen wij dit zoveel als mogelijk proberen te beperken. Deze keuzes zijn niet arbitrair maar zeer zorgvuldig afgewogen: dan wel ondersteunend aan uitvoering omdat alle opties/criteria bij elkaar gebundeld zijn, dan wel ondersteunend aan inwoners die op bepaalde onderwerpen de wet er niet bij hoeven lezen. Overigens kunnen de verordening en de toelichting niet los van elkaar worden gezien. Beide worden door de raad vastgesteld en hebben dezelfde geldigheidsduur.

2)

Zienswijze:

Een ander punt dat aansluit op het bovenstaande, betreft het in elkaar schuiven van de verordeningen Jeugdhulp en Maatschappelijke ondersteuning. Ook dit wordt in principe ondersteund door de Wmo-raad maar de (wettelijke) aard en uitvoering verschilt dermate dat het in elkaar schuiven tot één verordening in de tekst en op onderdelen de schijn wekt dat Maatschappelijke Ondersteuning overschaduwd wordt door Jeugdhulp. Wij adviseren (2) u hier in de overwegingen aandacht te besteden en in de uitwerking scherp op te zijn (zie in bijzonder onze onderstaande opmerking bij artikel 2.1.2).

Reactie:

Beide verordeningen zijn gelijkwaardig. De historie van de bestaande verordeningen is vooral bepalend geweest en die teksten zijn zoveel mogelijk in stand gelaten.

Sterker nog, het aantal bepalingen en de lengte van de bepalingen die uitsluitend betrekking hebben op wmo zijn meer en langer dan die voor Jeugd. Zie ook onze reactie onder 2.1.2.

3)

Zienswijze:

In de overwegingen mist de Wmo-raad het evaluatieve aspect. Wat waren de belangrijkste bevindingen/leerpunten bij de huidige verordeningen en hoe worden deze versterkt en/of ondervangen in deze nieuw vast te stellen verordening? Advies (3): besteed in de overwegingen aandacht aan de bevindingen/leerpunten over de afgelopen periode.

Reactie:

Dit evaluatieve aspect hoort niet thuis in de overwegingen van de verordening. Wel is hieraan aandacht besteed in het collegevoorstel. De huidige verordeningen zijn niet uitgebreid geëvalueerd, wel is geconstateerd dat het werken met twee afzonderlijke verordeningen de integraliteit in de uitvoering beperkt ondersteund vandaar dat besloten is tot het samenvoegen.

Opvolgende zienswijze:

de Wmo-raad beschikt op dit moment nog niet over het collegevoorstel aan de gemeenteraad en kan dus ook geen oordeel geven over de inhoud. Wij vinden dit aspect echter wel belangrijk en wachten de tekst dan ook met belangstelling af. Naast de evaluatieve aspecten geven wij u ook de bijkomende suggestie mee om vanwege de continuïteit aandacht te besteden aan de bronvermelding van de bestuurlijke visie op Welzijn als algemeen kader. Zo stelde de gemeenteraad eerder de nota Nieuw Enschedees Welzijn (NEW) vast (19-12-2016). Deze nota geeft in de toenmalige toelichting “De richting en kaders voor het welzijnsbeleid 2017-2022”. Evenals de daaruit voorkomende publieksbrochure “de 6 pijlers voor Nieuw Enschedees Welzijn”. Ditzelfde geldt voor de visie rond Enschede als Inclusieve Stad.

Opvolgende reactie:

Bedankt voor de suggestie.

4)

Zienswijze:

De verordening bevat een behoorlijk aantal privacy gevoelige artikelen. Met name artikel 2.5. Wij adviseren (4) u in de toelichting specifiek aandacht te besteden aan dit aspect.

Reactie:

Dit is gelet op deze tijd waarin veel aandacht is van alle kanten voor privacy goed om aandacht aan te besteden in de toelichting. Dit moet nog verwerkt worden.

Opvolgende zienswijze:

wij wachten de verwerking af.

Opvolgende Reactie:

Er is een passage opgenomen.

5)

Zienswijze:

In het verleden is er al discussie gevoerd over de onderzoek-, behandel- en beslisbevoegdheden van het College B&W versus de gecertificeerde en (in de wet aangewezen) professionals ("B&W gaat op de stoel zitten van ..."). Ook in de tekst van de conceptverordening kan hier onduidelijkheid over optreden, met name in artikel 2.5.. Wij adviseren (5) u hier in de verordening aandacht aan te besteden.

Reactie:

Niet valt in te zien dat de verordening onduidelijkheid schept in deze. Het onderzoek, als bedoeld in artikel 2.5, voert het college uit wanneer zij een besluit dient te nemen bijvoorbeeld naar aanleiding van een aanvraag of een herindicatie. Dit is verplicht op grond van de Wmo en Jeugdwet, maar ook op grond van de Algemene wet bestuursrecht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Het zegt niets over de bevoegdheidsverdeling tussen het college en de GI's die ook toegang tot jeugdhulp kunnen verlenen. De procedurele bepalingen in de verordening hebben betrekking op de toegang via het college, deze gelden niet voor de externe verwijzers. In de toelichting is dit verduidelijkt.

6)

Zienswijze:

De concept beschikking gaat vooral over externe regelgeving: wat zijn de voorwaarden, rechten en plichten. Wij missen in de context de eigen (kwaliteits)verantwoordelijkheden van de gemeente.

Wij vinden de eigen (kwaliteits)verantwoordelijkheden van de gemeente van groot belang. Er wordt in de conceptverordening (hoofdstuk 4), echter alleen gesproken over handhaving door de gemeente. Onze vraag is: hoe richt de gemeente de eigen kwaliteitscyclus (PDCA) in? Een verwijzing naar het CEO is ons inziens te summier.

Reactie:

De verordening bevat procesregels, criteria en materiele bepalingen die nodig zijn voor de uitvoering van de wetten of zelfs door de wet zijn voorgeschreven onderwerpen. Kwaliteit staat hier m.u.v. hoofdstuk 4 niet uitgebreid in. De kwaliteitsverantwoordelijkheden van de gemeente staan in andere documenten beschreven. Regionaal hebben we het document: Toezicht kwaliteit, regionaal samenwerken voor toezicht op kwaliteit Wmo' en lokaal is door de raad het document Kadernota Kwaliteit Wmo en Jeugdhulp Enschede vastgesteld. In het kwaliteitsbeleid gaat het om 2 aspecten / actoren.

- Enerzijds de kwaliteit van (het zorgproces van) de zorgaanbieder. De gemeente realiseert haar kwaliteitsverantwoordelijkheid op dit punt vooral door het stellen van eisen in het inkoopbestek (Twents kwaliteitskader). Deze spelen een rol op verschillende momenten:
 - a) Vóóraf aan de definitieve gunning: de screening d.m.v. het barrièremodel, waardoor zoveel mogelijk van te voren risico's op kwalitatief onvoldoende zorg worden uitgesloten.
 - b) Gedurende de looptijd van overeenkomsten met zorgaanbieders: de kwaliteitseisen maken onderdeel uit van het toezichtskader dat door toezichthouders wordt gehanteerd bij periodieke bezoeken aan gecontracteerde aanbieders en bij onderzoeken n.a.v. meldingen en signalen over onvoldoende kwaliteit.
- Anderzijds de kwaliteit van het toegangs- en ondersteuningsproces door de gemeente zelf, m.n. de wijkteams. De gemeente realiseert haar kwaliteitsverantwoordelijkheid op dit punt op verschillende manieren: diverse vormen van scholing, deskundigheidsbevordering en intervisie wijkcoaches, verdere doorontwikkeling van de wijkteams, kwaliteitsbewaking en toetsing door interne kwaliteitsmedewerkers enz.

7)

Zienswijze:

Specifiek

Onderstaand treft u puntsgewijze de meer specifieke vragen en/of opmerkingen aan.

Welke (procedurele) relatie heeft de gewijzigde verordening met de (lopende) beleidsregels?

Reactie:

Het beleid van het college wijzigt in principe niet, dus de beleidsregels, te weten beleidsregels PGB, beleidsregels gebruikelijke hulp Wmo en Jeugd en beleidsregels Ondersteuning bij het Huishouden blijven ongewijzigd van kracht. Ook is er een relatie met het Besluit MO en het uitvoeringsbesluit jeugd, deze worden wel gewijzigd en ook geïntegreerd in één besluit.

8)

Zienswijze:

Eerder is ons advies gevraagd over de te gebruiken “aanspreektitel” in de formele stukken zoals verordeningen en beleidsregels. Wij hebben daarbij aangegeven te spreken over “inwoner” zolang er (nog) geen sprake is van een directe relatie in een traject met de gemeente en over “cliënt” op het moment dat hier in de praktijk sprake van is. Wij adviseren (6) u dit onderscheid op te nemen in de begrippenlijst maar in elk geval in de beleidsregels.

Reactie:

Wij zijn ons bewust van dit advies en hanteren dit ook als communicatierichtlijn en vertalen dit in alle contacten, mondeling, telefonisch of schriftelijk met de inwoners. Voor de verordening is echter bewust gekozen een uitzondering te maken op deze hoofdregel. Dit komt door de samenvoeging van beide verordeningen. De Jeugdwet kent de term cliënt niet. Het gebruik van de term cliënt maakt de toevoeging van de jeugdwetterminologie Jeugdige en zijn ouder noodzakelijk. Daardoor worden de artikelteksten erg lang. Een woord dat beide termen kan dekken is daarom noodzakelijk voor de leesbaarheid.

9)

Zienswijze:

In aansluiting op het voorgaande punt adviseren (7) wij u het onderscheid tussen de begrippen “inwoner”, “cliënt” en “jeugdige” in de begrippenlijst op te nemen.

Reactie:

Zie bovenstaande. De term inwoner is reeds gedefinieerd. Waar de term Jeugdige toch nog in de verordening staat, heeft deze volgens ons voor de leesbaarheid geen nadere definiëring aangezien hier in het algemeen spraakgebruik voor iedereen duidelijk een minderjarige mee wordt aangeduid. Bovendien is de term ook al gedefinieerd door de jeugdwet, en is deze definitie ook in de verordening van toepassing op grond van artikel 1.1 lid 2 van de verordening.

10)

Zienswijze:

In eerdere adviezen hebben wij al aangegeven het onderscheid tussen een melding en een aanvraag duidelijk(er) aan te geven. Dit advies (8) is van belang voor de (wettelijke) procedures zoals termijnen van bezwaar en beroep.

Reactie:

Zie ook onze reactie op eerdere adviezen. Wanneer iemand zich meldt, kan het ook

om informatievraag gaan. De beoordeling of het om een aanvraag gaat of om een ander soortige melding blijft een grijs gebied, zie ook onze reactie onder 2.3.8.

Opvolgende zienswijze:

Dit is en blijft voor de Wmo-raad een belangrijk “hik-punt” dat de nodige aandacht verdient. Temeer omdat bovenstaand al wordt aangegeven dat dit een “grijs gebied” betreft en omdat steeds weer blijkt dat er onduidelijkheid is bij de inwoners over de procedurele status van de trits informatie, melding en aanvraag. Het is ook erg afhankelijk van de betrokken toegangsmedewerker: op welke wijze informeert hij/zij de betrokken inwoner over de status van het gesprek en de mogelijke procedurele gevolgen. Dit vergt het nodige verwachttingsmanagement van de gemeente. (Zie ook onze reactie bij 2.3.3.).

Opvolgende Reactie:

Het zorgvuldig omgaan met meldingen en aanvragen, het voorzien in de juiste informatie richting de inwoner, en het bewaken van eventuele termijnen verdient zeer zeker continue aandacht. Het is een essentieel onderdeel van de professionaliteit van de toegangsmedewerker in relatie tot de inwoner. Daar moet de aandacht dan ook naar blijven uitgaan. We denken niet dat verdere juridische definities een significante bijdrage leveren aan het wegnemen van eventuele onduidelijkheid.

11)

Zienswijze:

In aansluiting op het voorgaande punt: hoe is de procedure rond bezwaar en beroep bij een beschikking geregeld?

Reactie:

Dit wordt volledig voorgeschreven door de Algemene wet bestuursrecht. De raad noch het college heeft hierin een regelstellende rol.

12)

Zienswijze:

De in de Jeugdwet opgenomen individuele voorziening is min-of-meer vergelijkbaar met een maatwerkvoorziening. Omdat de verordening over zowel maatschappelijke ondersteuning als jeugdhulp gaat, is dit onlogisch. Wij adviseren u hier in de toelichting en/of begrippenlijst aandacht aan te besteden.

Reactie:

De beide uitgesplitste termen en daarbij behorende gesplitste artikelen zijn noodzakelijk omdat de toetsingscriteria voor beide typen voorzieningen vanuit de onderscheidenlijke wetten verschillend zijn en die om die reden niet door elkaar heen mogen lopen. Ter verduidelijking wordt hieraan in het algemene deel van de toelichting aandacht besteedt.

13)

Zienswijze:

Suggestie: de term “beschikking” opnemen in de begrippenlijst.

Reactie:

Dit is een goede suggestie die we graag overnemen.

14)

Zienswijze:

In de conceptverordening wordt consequent gesproken over “de jeugdige of zijn

ouders". Suggestie: in het hele document wijzigen in "de jeugdige, zijn/haar ouders of wettelijk vertegenwoordiger".

Reactie:

In het kader van de leesbaarheid van de artikelen is 'de jeugdige of zijn ouders' vervangen door 'de inwoner en of zijn vertegenwoordiger'. Dit is een kortere formulering en dekt tevens de lading voor wmo-cliënten en hun vertegenwoordigers.

15)

Zienswijze:

Artikel 1.3 - "Delegatie": onduidelijk, wat wordt hiermee bedoeld?

Reactie:

Het betreft een bevoegdheid die de raad aan het college geeft om over in de verordening genoemde onderwerpen nadere regels te stellen. Zie hiervoor ook de gemeentewet.

16)

Zienswijze:

Artikel 2.1.2 Hier lijkt sprake van een onevenwichtigheid tussen de opsomming van de overige voorzieningen Jeugdhulp (meer specifieke opsomming) en Maatschappelijke Ondersteuning (één algemene voorziening). Wij adviseren (10) u dit in de verordening gelijk te trekken en specifieke voorzieningen zo min mogelijk op te nemen in de verordening. Maar uit te werken in de beleidsregels.

Reactie: Dit artikel is verwijderd uit de verordening. Zie ook onze reactie hiervoor bij de algemene opmerking.

17)

Zienswijze:

Artikel 2.1.3 - Is dit niet overbodig met artikel 1.3?

Reactie:

Nee, de verordening moet wel specifiek aangeven over welke onderwerpen het college nadere regels mag stellen.

18)

Zienswijze:

Artikel 2.2.3 - "Als de jeugdige of zijn ouders hierom verzoeken". Waarom deze toevoeging? Wij adviseren (11) dringend altijd, ook in het geval van maatschappelijke ondersteuning, een beschikking af te geven tenzij de aanvrager hier schriftelijk van afziet.

Reactie:

Dit lid is verwijderd uit de verordening. Dit artikel had betrekking op het afgeven van een beschikking indien een externe verwijzer een voorziening had ingezet. De wetgever heeft een zelfstandige toegangsbevoegdheid via de medisch specialist geregeld. Die neemt een zelfstandige beslissing. Het college kan daar geen besluit over nemen en kan dus ook geen beschikking sturen.

19)

Zienswijze:

Artikel 2.3.3 - Toevoegen: schriftelijk. De Wmo-raad is van mening dat een melding een zodanig (procedureel) belang heeft of kan hebben dat deze altijd schriftelijk moet worden bevestigd.

Reactie:

Het college wil de toegang tot ondersteuning laagdrempelig houden en is van mening dat het maken van een afspraak ook gezien kan worden als een bevestiging van de melding.

Opvolgende zienswijze:

(zie ook de eerdere reactie d): wij blijven in het kader van “verwachtingsmanagement” van mening dat elk gesprek (kort en op enigerlei wijze) bevestigd moet worden inclusief de procedurele gevolgen.

Opvolgende reactie:

Wij onderschrijven dat een bevestiging en uitleg over het vervolg noodzakelijk is, maar menen eveneens dat dit niet onder alle gevallen schriftelijk hoeft te gebeuren. Het is aan de professional om te beoordelen welk communicatiemiddel het meest passend is. Dit kan per situatie verschillen.

20)

Zienswijze:

Artikel 2.3.4 Verwijzingen niet correct.

Reactie:

Scherp opgemerkt. Verwijzing aangepast.

21)

Zienswijze:

Artikel 2.3.5 - In het geval dat er een persoonlijk plan is: “kan” wijzigen in “moet” binnen 7 werkdagen.

Reactie:

Doordat het woord ‘uiterlijk’ in de zin staat, krijgt de zin een afbakenend karakter. Het plan kan uiterlijk binnen 7 dagen worden ingediend. Omdat het echter om een vrije keuze van de inwoner gaat of hij een dergelijk plan wil indienen, kan het woord moet misleidend zijn en tot verwarring leiden.

22)

Zienswijze:

Artikel 2.3.7 - Artikel wekt de suggestie dat gaat om een melding rechtstreeks bij het CIMOT. Een aanvraag bij het CIMOT is echter verre van vormvrij. Met “warme hand” door begeleiden heeft onze voorkeur.

Reactie:

Een melding kan bij het CIMOT rechtstreeks, maar ook bij de wijkteams worden ingediend. Indien men zich meldt bij de wijkteams wordt deze doorgeleid naar het CIMOT ter verdere behandeling indien dit aan de orde is. Met ‘warme hand’ doorgeleiden is van belang voor de uitvoeringspraktijk, dit hoeft niet in de verordening te worden geregeld.

23)

Zienswijze:

Artikel 2.3.8 - Waarom wordt een melding Jeugdzorg aangemerkt als aanvraag en geldt dit niet bij een melding MO?

Reactie:

Dit betreft een kan-bepaling en is noodzakelijk vanwege het verschil in procedures tussen de Jeugdwet en de Wmo. De Wmo kent de figuur van de melding, waarna

onderzoek plaatsvind. Pas daarna kan een aanvraag worden ingediend. Een melding op grond van de Wmo wordt dus niet als een aanvraag aangemerkt, omdat dit een andere fase in het juridische proces is.

Binnen de Jeugdwet, net zoals binnen de rest van het bestuursrecht, begint de procedure met de aanvraag, gevolgd door een onderzoek en een beschikking. De moeilijkheid zit daarin dat niet iedere hulpvraag die een inwoner stelt bij de wijkteams, de juridische status van aanvraag heeft. De gemeente kiest ten behoeve van zorgvuldigheid en gelijkheid richting de inwoner ervoor om deze hulpvragen op een met waarborgen omklede handelingswijze in behandeling te nemen. Namelijk door dezelfde processtappen te doorlopen als de Wmo-melding. Wanneer gedurende het onderzoek en de gesprekken of na afloop hiervan, blijkt dat de inwoner een aanvraag wil indienen, dan staat dit de inwoner te allen tijde vrij. Mocht de hulpvraag echter vanaf het begin duidelijk als aanvraag aangemerkt moeten worden, dan doet het college dit direct.

24)

Zienswijze:

Artikel 2.4 - Te vrijblijvend omschreven: wat is de termijn van “zo spoedig mogelijk”. Over wat en wie gaat het?

Reactie:

De Jeugdwet en de Wmo bieden beide de mogelijkheid om in spoedgevallen direct ondersteuning in te zetten in afwachting van een volledig onderzoek. Het gaat dus om schrijnende gevallen waarin direct gehandeld moet worden en het doorlopen en afwachten van een volledige onderzoeksprocedure te veel tijd in beslag neemt. Omdat deze mogelijkheid ook al in de wet is opgenomen, het uitgangspunt is gehanteerd bij het opstellen van de verordening dat we onnodige herhaling van wettelijke bepalingen zoveel als mogelijk voorkomen, en de huidige bepaling blijkens de vraag van de Wmo-raad leidt tot verwarring, is het artikel uit de verordening verwijderd.

25)

Zienswijze:

Artikel 2.5 - Onderzoek: Bovenstaand hebben wij al aandacht gevraagd voor de aspecten privacy en bevoegdheden.

Reactie:

In toelichting aandacht aan besteden in art. 2.4 onderzoek. Dit moet nog aangepast worden.

26)

Zienswijze:

Artikel 2.5.2 - Dit is niet van toepassing wanneer er al een beschikking afgegeven is door een andere wettelijke verwijzer dan de gemeente. Verduidelijken en toelichting. Relatie met 2.2. duidelijk maken.

Reactie:

Gaat om proces wijkteams, route verwijzers is een andere. Het lid spreekt over de informatie die nodig is voor de besluitvorming. Indien er al informatie bekend is, vraagt het college die informatie niet meer op omdat dit niet nodig is. Overigens geven de andere wettelijke verwijzers geen beschikkingen af: het zijn immers geen bestuursorganen. Ze kunnen wel jeugdhulp toekennen, maar daar ligt geen beschikking van het college aan ten grondslag. In de toelichting bij de verordening is dit verduidelijkt.

27)

Zienswijze:

Artikel 2.6.2 “kan aan de orde komen” klinkt te vrijblijvend in een verordening: wat moet tenminste aan bod komen. En moet dit in de verordening staan? Of beter in de beleidsregels?

Reactie:

Om een besluit te nemen, moet het college kennis nemen van alle relevante informatie en belangen. Welke dit precies zijn, hangt steeds af van de omstandigheden van iedere individuele situatie. Het is uiteraard zinloos om de mogelijkheden van ouders om te ondersteunen uit te vragen indien deze zijn overleden. Bovendien bestaat er op grond van de Jeugdwet dan wel de Wmo al verschil in welke onderwerpen aan de orde zullen moeten komen. Zo komt in het kader van de Wmo de mogelijkheid om gebruik te maken van een algemene voorziening aan bod, terwijl in het kader van de Jeugdwet naar overige voorzieningen wordt gekeken. Daarom is ervoor gekozen om een kan-bepaling op te nemen. Waar het van toepassing kan zijn, zal het college de genoemde onderwerpen uitvragen.

Overigens dient het artikel nog een doel: het informeren over en voorbereiden op het gesprek van inwoners. De verordening gaat immers om regelgeving voor inwoners.

28)

Zienswijze:

Artikel - 2.6.5 De voorwaarden toevoegen aan dit lid.

Reactie:

Term voorwaarden toegevoegd. In PGB-beleidsregels zijn deze inhoudelijk uitgewerkt.

29)

Zienswijze:

Artikel 2.6.6 - “kan het College afzien van een gesprek”. Toevoegen: met wederzijds instemming. Wordt hier een Keukentafelgesprek bedoeld? In de toelichting opnemen. Advies (12): keukentafelgesprek in principe thuis, tenzij met wederzijds instemming op een externe (kantoor)locatie. In definities opnemen.

Reactie:

In de praktijk bepaalt het college vaak in afstemming met de inwoner dat het gesprek niet door hoeft te gaan. Maar het college kan dit ook zelfstandig besluiten. Het doen van gedegen onderzoek is immers een taak en verplichting van het college. Het gesprek kan een belangrijk onderzoeksinstrument zijn, maar is als zodanig geen recht van de inwoner. Bijvoorbeeld bij inwoners die al jarenlang ondersteuning bij het huishouden ontvangen en waarbij uit de melding blijkt dat er geen sprake is van veranderde omstandigheden, of bij inwoners die een herhaalde aanvraag indienen zonder nieuwe feiten of omstandigheden in te dienen, kan het college zelfstandig besluiten af te zien van het voeren van een gesprek. Dit voorkomt overbodige gesprekken en bureaucratie, ook in belang van de inwoner.

Indien inwoners van mening zijn dat zij hierdoor onvoldoende gehoord zijn en het college onvoldoende informatie had voor het besluit, kunnen zij in bezwaar gaan. Overigens hanteren we de term keukentafelgesprek niet meer omdat dit, ook in de landelijke discussie, tot verwarring leidde. Daarom wordt de term gesprek gehanteerd.

30)

Zienswijze:

Artikel 2.7.1.b Kan hier een voorbeeld van worden gegeven. Is lid a niet voldoende?

Reactie:

Dit is een restbepaling. Dat wil zeggen dat het de ruimte geeft aan het college om in voorkomende gevallen die nu onvoorzienbaar zijn toch de mogelijkheid te bieden een advies te vragen. Dit dient ook het belang van de inwoner: het college moet namelijk wel goed geïnformeerd zijn om besluiten te kunnen nemen. Het is van belang te voorkomen dat er verkeerde besluiten worden genomen omdat het college niet over de juiste informatie of expertise beschikt. Voorbeeld volgt in definitieve reactie.

31)

Zienswijze:

Artikel 2.8 - Hoe verhoudt dit zich tot het persoonlijk plan? Eerder hebben wij al aangegeven dat wij van mening zijn dat het ondersteuningsplan niet alleen moet worden opgesteld door de gemeente, maar als een gezamenlijk document van gemeente, inwoner/cliënt en bij voorkeur de betrokken zorgverlener. Wij adviseren (13) dit met zoveel woorden op de nemen, ook in de toelichting.

Reactie:

Er lijkt verwarring tussen het ondersteuningsplan en het persoonlijk plan. Het persoonlijk plan wordt door de inwoner opgesteld, het ondersteuningsplan door het college. Voor zover het ondersteuningsplan gaat over het gesprek, de wensen van de inwoner, de te maken afspraken e.d., is het een weergave van hetgeen tussen de inwoner en de toegangsmedewerker samen is besproken en bedacht. Het ondersteuningsplan bevat ook een deel van het zelfstandig onderzoek van het college, bijvoorbeeld met betrekking tot voorliggende of algemene/overige voorzieningen. Het kan ook passages bevatten over juridische vraagstukken die het college nader heeft onderzocht. Deze onderdelen stelt het college zelfstandig op.

32)

Zienswijze:

Wat is de procedurele relatie tussen ondersteuningsplan en beschikking? Welke moet ondertekend worden?

Reactie:

In de beschikking wordt ter inhoudelijke onderbouwing van het besluit verwezen naar het ondersteuningsplan. Het ondersteuningsplan wordt daardoor juridisch gezien onderdeel van de beschikking. Het college ondertekent de beschikking, de inwoner hoeft geen van beiden te ondertekenen. Dit laatste is een wijziging ten opzichte van de huidige praktijk waarin inwoners het ondersteuningsplan kunnen ondertekenen en als aanvraag opsturen naar het college. Nu de aanvraag vormvrij wordt, en dus niet meer schriftelijk hoeft, is deze extra stap overbodig geworden.

33)

Zienswijze

Artikel 2.1 - Hoe verhoudt dit artikel zich tot de melding?

Reactie:

Inwoners kunnen zich rechtstreeks tot de overige en de algemene voorziening wenden, zonder daar vooraf melding te doen bij het college. Indien een melding wordt ingediend en uit het onderzoek blijkt dat aan de hulpvraag passend tegemoet kan worden gekomen met behulp van een algemene of overige voorziening, wordt de inwoner naar deze door geleid.

34)

Zienswijze:

Artikel - 2.10.2 Wat is de betekenis van dit artikel? Het onderzoek moet immers afgerond zijn binnen 6 weken.

Reactie:

De inwoner die een hulpvraag heeft op het gebied van maatschappelijke ondersteuning kan als gevolg van de wet geen aanvraag indienen voordat hij een melding heeft gedaan en er door het college een onderzoek heeft plaatsgevonden. De wet schrijft voor het geval dat het college om welke reden dan ook niet kan of wil voldoen aan de verplichting het onderzoek tijdig af te ronden. Inwoners kunnen dan toch een aanvraag indienen. Dit is van belang omdat op het besluit op een aanvraag, dan wel het uitblijven van een besluit daarop, toegang geeft tot de bescherming van de rechtbank.

Het mag voor zich spreken dat het college uiteraard altijd streeft naar het tijdig doen en afronden van onderzoek. Dit wettelijk beveiligingsmechanisme echter bestaat en daarover informeert de gemeente haar inwoners.

35)

Zienswijze:

Artikel 2.11 - De termen Jeugdige en inwoner lopen hier door elkaar. Evenals "individuele voorziening vs. Maatwerk".

Reactie:

De term jeugdige wordt hier gebruikt ipv inwoner om extra te benadrukken dat het gaat om een Jeugdwetvoorziening. Art. 2.10 gaat over een individuele voorziening op grond van de jeugdwet en art. 2.11 gaat over een maatwerkvoorziening op grond van de Wmo.

36)

Zienswijze:

Artikelen 2.12, 2.12.3, 2.12.4 en 2.12.5 staan dubbel vermeld.

Reactie:

In artikel 2.12 staan inderdaad een aantal leden die eveneens zijn opgenomen in artikel 2.11. Dit komt omdat deze bepalingen op beide voorzieningen van toepassing zijn. Echter staan in artikel 2.12 ook bepalingen die niet in 2.11 terug te vinden zijn en andersom.

Er is geprobeerd om de bepalingen die op beide van toepassing zijn slechts één keer op te nemen, maar dit werd erg onoverzichtelijk. Daarom staat het volledig uitgeschreven en dubbel vermeld.

37)

Zienswijze:

Artikel 2.12: "Vormen van verstrekking" moet zijn 2.13. Rest nummering aanpassen.

Reactie:

Dit is een terecht opgemerkte fout. Dit is hersteld.

38)

Zienswijze:

Artikel 2.15 - In algemene zin vragen wij ons af of het wenselijk is om concrete en gespecificeerde bedragen op te nemen in een verordening (zie ook artikel 3.3.4.). Deze zijn immers vaak aan (jaarlijkse) aanpassing onderhevig.

Reactie:

In de verordening moet worden opgenomen hoe de hoogte van het pgb wordt berekend. Daarom is opgenomen dat de pgb-tarieven in de meeste gevallen een afslag zijn van de Zin-tarieven. Omdat tarieven regelmatig kunnen wijzigen worden deze niet hier maar in het Besluit Jeugdhulp en Maatschappelijke ondersteuning Enschede opgenomen.

Het klopt dat onder e en g bedragen werden genoemd. De reden hiervoor is dat deze bedragen geen afgeleide zijn van Zin-tarieven. Na nadere bestudering nemen we het advies van de Wmo-raad over en worden ook deze bedragen vastgelegd in het Besluit Jeugdhulp en Maatschappelijke ondersteuning Enschede. Dit om de redenen die de raad terecht aanhaalt.

Opvolgende zienswijze:

is (nog) niet helemaal consequent toegepast (drempel bedragen).

Opvolgende reactie:

Het artikel is nogmaals doorlopen en alle specifieke bedragen zijn verplaatst naar het Besluit.

39)

Zienswijze:

Artikel 3.2.2.4 - Het element veiligheid ontbreekt en de signaleringsfunctie door bijvoorbeeld de hulpverlening.

Reactie:

Ik neem aan dat bedoeld wordt op het signaleren van andere problemen dan alleen het feitelijke schone huis, bv. signaleren van de "vieze koelkast", onverantwoord omgaan met elektriciteit e.d. Dit hoeft niet in de verordening; kan deel uitmaken van contract met aanbieder.

Opvolgende zienswijze:

dit is ons tweede punt (naast het verwachttingsmanagement bij meldingen) waar wij aandacht voor zullen blijven vragen omdat wij de signaleringsfunctie van groot belang vinden bij de daartoe geëigende contracten met zorgverleners. Wij vragen hier expliciete aandacht voor in de toelichting.

Opvolgende reactie:

Het element van veiligheid is voldoende geborgd in de signaleringsfunctie van externe partners, zij het niet in de verordening maar in contractuele afspraken. De discussie naar aanleiding van uw gegeven zienswijze richt zich hiermee louter op de plek van weergave.

Daar waar de verordening specifiek toeziet op de kenmerken van ons Wmo-beleid en hoe we hier lokaal uitvoering aan geven, is de signaleringsfunctie een nadere uitwerking van onze uitvoeringsopdracht richting externe partners en heeft het daarmee een, schriftelijke, plek gekregen in (eveneens openbare) inkoopdocumentatie en contractuele (werk-)afspraken. Daarmee is er geen noodzaak tot weergave in de verordening.

40)

Zienswijze:

Artikel 3.4.1.1 - Wij adviseren (14) In uitwerking opnemen hoe zich dit verhoudt tot regiovervoer.

Reactie:

Dit staat verwoord in artikel 3.4.2.

41)

Zienswijze:

Hoofdstuk 4. Dit hoofdstuk beschrijft het kwaliteitskader. Het onderwerp mantelzorgwaardering past niet goed in dit hoofdstuk. Wellicht is een artikel 2.17 mantelzorgwaardering geschikter (ook al past het ook niet volledig in dit hoofdstuk).

Reactie:

Het onderwerp mantelzorgwaardering is eigenlijk een mini-onderwerp op zichzelf en past daardoor overal slecht bij. Daarom is overwogen het onderwerp bij de restbepalingen op te nemen. Door het onderwerp bij kwaliteit bij te voegen, een keuze die meerdere gemeenten gemaakt hebben, heeft het onderwerp een meer prominente plek.

42)

Zienswijze:

Artikel - 7.3.2 Klachtregeling individuele voorzieningen en jeugdwet. Waarom alleen uitgewerkt voor de MO?

Reactie:

De jeugdwet regelt uitputtend welke klachtregelingen er zijn, wat jeugdhulpaanbieders in deze moeten doen en wie welke rol heeft. Daar heeft de gemeente geen rol in. Dit in tegenstelling tot de Wmo die de gemeente zelfs verplicht hierover een bepaling op te nemen. In de toelichting is dit verduidelijkt.

De heer B Hassink

1)

Zienswijze:

In de inleiding gaat men o.a. in op de visie die de gemeente heeft. In de toelichting op de verordening wordt ondermeer geschreven:

De visie van de gemeente Enschede is dat een samenleving waarin mensen naar elkaar omkijken, waar plekken zijn om samen te komen, actief te zijn, vaardigheden te leren, uiteindelijk de beste vorm van preventie is. We onderschatten vaak wat mensen zelf kunnen oplossen. De bedoeling van het gemeentelijk beleid is om mensen uiteindelijk zoveel mogelijk zelfredzaam te maken en dus zo veel als mogelijk onafhankelijk van ondersteuning. Het gaat om versterking van participatie en eigen kracht. Prikkels die gericht zijn op het in stand houden van afhankelijkheid moeten zoveel mogelijk weggehaald worden.

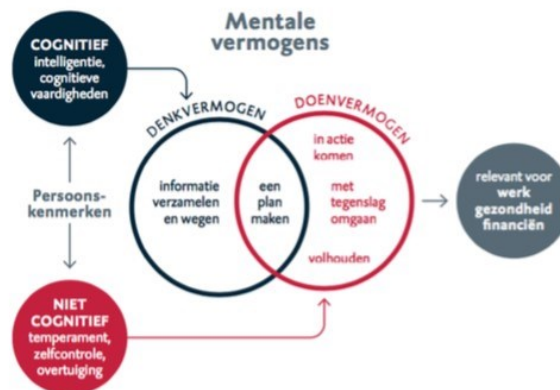
Blijkbaar is aan het College iets ontgaan. 'We onderschatten vaak wat mensen zelf kunnen oplossen'. Dat deze zin inmiddels achterhaald is blijkt wel uit de volgende rapporten en jaarverslagen:

WRR

De WRR heeft in april 2017 een rapport uitgebracht met als titel: 'Weten is nog geen doen, een realistisch perspectief op redzaamheid' 1. De WRR:

Naast denkvermogen is 'doenvermogen' minstens zo belangrijk om aan de hoge eisen van de participatiesamenleving te kunnen voldoen. De overheid verwacht van burgers steeds vaker dat ze zelfredzaam zijn op het gebied van gezondheid, persoonlijke financiën en de arbeidsmarkt. De WRR vraagt met dit rapport aandacht voor het belang van niet-cognitieve vermogens, zoals een doel stellen, in actie komen, volhouden en om kunnen gaan met verleiding en tegenslag.

Er is ook een samenvatting van het rapport ²

envatting WRR-rapport

Weten is nog geen doen'

¹ [WRR rapport "weten is nog geen doen"](#)

² [WRR rapport: samenvatting](#)

Nationale ombudsman

Het jaarverslag 2016 van de Nationale Ombudsman heeft als titel: 'Wie niet past, loopt vast'. In de begeleidende brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten- Generaal schrijft de nationale ombudsman ondermeer:

Grote veranderingen in regelgeving en beleid met voor de burgers direct merkbare consequenties waren aanleiding tot het verrichten van onderzoeken op eigen initiatief. De drie decentralisaties, grootscheepse digitaliseringsoperaties, het toenemend aantal huishoudens dat schulden heeft, de honderdduizenden burgers die terecht zijn gekomen in de wanbetalersregeling, zijn daarvan sprekende voorbeelden.

De nationale ombudsman spreekt over 'de illusie van de zelfredzame burger'. Net als de WRR is de nationale ombudsman van mening dat de overheid (te) veel verwacht van mensen. Mensen die niet in het plaatje passen, lopen geregeld vast in hun relatie met de overheid. Iedereen moet meedoen en zelf zijn zaakjes regelen. Maar niet iedereen is digitaal vaardig of is de Nederlandse taal voldoende machtig. Onvoldoende zelfredzaamheid is een van de redenen waarom mensen in grote financiële problemen terechtkomen. En de nationale ombudsman verwacht dat de problemen met de overheid steeds ingewikkelder worden.

In het voorwoord van het jaarverslag 2016 gaat de nationale ombudsman nader in op drie thema's die ook de komende jaren veel aandacht van de nationale ombudsman zullen vragen:

- 1. Schulden en armoede. Veel te veel volwassenen en kinderen (waarvan er 400.000 opgroeien onder de armoedegrens) zijn in een uitzichtloze positie beland waar zij zonder actieve hulp van de overheid niet uit kunnen komen.*
- 2. De digitaliserende overheid. Het onderzoek naar het verdwijnen van de blauwe envelop wees uit dat de overheid zich onvoldoende kan verplaatsen in de inwoner, waar het gaat om het onderkennen van de (soms ontwrichtende) effecten van digitalisering op het gewone leven van burgers. In een groot aantal rapporten stellen we vast dat het begrip voor het perspectief van de burger soms ver te zoeken is. Laat staan dat dit perspectief in het overheidshandelen (wet- en regelgeving, beleid en besluiten en bejegening) is geborgd. Tegen die achtergrond – als het om de overheid als schuldeiser gaat –, krijgt de term contactloos betalen een bijzondere betekenis.*
- 3. De toegang tot voorzieningen. Natuurlijk gaat het dan vooral om voorzieningen die aan de gemeenten kunnen worden gevraagd. Inwoners gaven veel signalen over problemen rond de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo). Maar het thema is groter dan dat. Toegang tot bijstand, toeslagen en arbeid in het kader van de Participatiewet leiden ook tot veel vragen en klachten. In 2016 nam het aantal klachten over decentrale overheden (de Nationale ombudsman is ook de ombudsman van 283 gemeenten, de provincies en de waterschappen) met ongeveer 20 procent toe ten opzichte van het jaar daarvoor. Een verdere groei is voor de komende jaren te verwachten.*

Het woord van 2016 is voor de nationale ombudsman “zelfredzaamheid”. De norm waaraan een inwoner moet voldoen, wil hij/zij deel kunnen nemen aan de inclusieve samenleving. Terwijl iedereen weet dat dit lang niet voor iedere inwoner geldt, aldus de nationale ombudsman. Er wonen in Nederland meer dan twee miljoen laaggeletterden, er zijn veel inwoners met een verstandelijke beperking en ouderen kunnen niet of nauwelijks uit de voeten met de digitale versnelling die de overheid heeft ingezet.

Wanneer de overheid vasthoudt aan zelfredzaamheid als norm, worden drempels opgeworpen waardoor mensen, burgers, worden uitgesloten van voorzieningen, overheidsdiensten en al het andere goede dat de samenleving heeft te bieden.

Het is voor de Nationale ombudsman vanzelfsprekend juist voor die burgers aanhoudend aandacht te vragen. Het stellen van eisen aan burgers waarvan vaststaat dat zij daar niet aan kunnen voldoen, is naar zijn aard niet behoorlijk. Niet voor niets hebben wij in ons rapport over de schuldhelpverlening aandacht gevraagd voor de illusie van zelfredzaamheid. Wie niet zelfredzaam is, mag aanspraak maken op hulp en steun van de overheid. In 2016 zagen wij bij herhaling dat die aanspraak niet of onvoldoende werd onderkend.

Studie van de UvA en de Universiteit voor Humanistiek

Donderdag 13 september jl. werd een rapport gepubliceerd van een studie gedaan door vijf onderzoekers. Vijf onderzoekers bestudeerden vier jaar lang hoe de zorg aan thuiswonende hulpbehoevenden vorm kreeg in Leeuwarden, Eindhoven, Zwolle, Amsterdam, Rotterdam en Sittard-Geleen. Een van hen is Evelien Tonkens, hoogleraar burgerschap aan de Universiteit van Humanistiek en oud-Tweede Kamerlid voor GroenLinks.

Hun bevindingen zijn opgetekend in 'De verhuizing van de verzorgingsstaat'¹. In het NRC van 12 september 2018 stond een interview met Evelien Tonkens. Zij sluit het interview af met het volgende antwoord op de vraag:

Vraag: Iedereen blij dus. Het wijkteam helpt de burger en op papier neemt de zelfredzaamheid toe, dus de wethouder zorg is ook tevreden.

Antwoord: "Intussen blijft een publiek debat uit over de schade die de nadruk op zelfredzaamheid aanricht. Dat we als land de solidariteit van kwetsbare mensen proberen op te rekken. Want het zelfredzaamheidsverhaal is een beleidsverhaal dat niet strookt met de werkelijkheid."

VN verdrag rechten van de mens met een beperking:

Opvallend is dat het College, wederom, geen rekening houdt met het VN verdrag rechten van de mens met een beperking.

Artikel 4 lid 3 van dit verdrag staat:

Bij de ontwikkeling en implementatie van wetgeving en beleid tot uitvoering van dit Verdrag en bij andere besluitvormingsprocessen betreffende aangelegenheden die betrekking hebben op personen met een handicap, plegen de Staten die Partij zijn nauw overleg met personen met een handicap, met inbegrip van kinderen met een handicap, en betrekken hen daar via hun representatieve organisaties actief bij.

Vraag is dan ook gerechtvaardigd aan welke organisaties heeft het College de ontwerp verordening voorgelegd?

Reactie:

Dhr. Hassink reageert m.n. op de inleiding bij de verordening, waar de visie van de gemeente op maatschappelijke ondersteuning in hoofdlijnen wordt gepresenteerd. In zijn ogen legt de gemeente te veel nadruk op de zelfredzaamheid van mensen en het vermogen zoveel mogelijk op eigen kracht deel te nemen aan de maatschappij. Die wordt naar de mening van dhr. Hassink sterk overschat i.p.v. onderschat zoals in de inleiding op de verordening wordt gesteld. Dit zou er o.a. ook toe leiden dat mensen die voor ondersteuning zijn aangewezen op de overheid, in het bijzonder de gemeente, die hulp niet of onvoldoende krijgen en in een isolement terecht komen. Hij verwijst daarbij naar verschillende bronnen: de WRR-publicatie "Weten is nog geen doen", het jaarverslag 2016 van de Nationale Ombudsman en een publicatie in de NRC n.a.v. een onderzoek naar de zorg voor thuiswonende hulpbehoevenden in een aantal steden.

¹ [Info over het boek 'Verhuizing van de verzorgingsstaat'](#)

In reactie daarop het volgende. In de inleiding schetsen wij vooral de uitgangspunten voor maatschappelijke ondersteuning en jeugdhulp, zoals die ons worden aangereikt vanuit landelijke, wettelijke kaders: de Wmo 2015 en de Jeugdwet. Wij realiseren ons dat deze uitgangspunten en het daarbij gehanteerde begrippenkader in de ogen van sommige mensen niet reëel zijn en negatieve reacties oproepen. Het zou de overheid vooral een soort legitimatie geven om geen of minder hulp te bieden dan wat nodig is. Deze kijk op de uitgangspunten gaat nog vooral uit van het traditionele beeld van de overheid (gemeente) als “poortwachter” bij de toegang tot (een standaardpakket aan) voorzieningen.

Er is echter ook een andere kijk mogelijk: de gemeente niet als poortwachter, maar als hulp en begeleider voor de inwoner om zo veel mogelijk zelfredzaam te zijn en te blijven en deel te nemen aan de maatschappij op een wijze die hij/zij, binnen de eigen mogelijkheden, graag wil. Vanuit die optiek is het mogelijk om ook het “doenvermogen” waar de WRR op doelt, positief te beïnvloeden. Er moet, zoals de WRR stelt, ook aandacht zijn voor “niet-cognitieve vermogens, zoals een doel stellen, in actie komen, volhouden en om kunnen gaan met verleiding en tegenslag”. Juist daarop wordt vanuit deze andere kijk op de rol van de gemeente een beroep gedaan. In “het gesprek” met de gemeente wordt afgesproken wat de gemeente kan en gaat doen en wat de inwoner zelf daaraan kan bijdragen. Of er sprake is overschatting of onderschatting van de eigen kracht van inwoners is dan vooral afhankelijk van hoe er met de uitgangspunten wordt omgegaan door de gemeente. Het is de bedoeling dat het ondersteuningsplan dat wordt afgesproken zoveel mogelijk maatwerk is en dat het beroep dat wordt gedaan op de eigen inzet van de inwoner zo reëel en realistisch mogelijk is. In het nieuwe Twents ondersteuningsmodel is dit volgens ons ook goed mogelijk: de gemeente bepaalt niet meer het hoe (de traditionele standaardproducten in de maatschappelijke ondersteuning), maar spreekt met de inwoner af welk resultaat (doel) bereikt moet worden. Het hoe wordt vervolgens bepaald in overleg tussen de inwoner en de aanbieder.

Dhr. Hassink stelt ook de vraag aan welke organisaties het college de ontwerp-verordening heeft voorgelegd. Wij nemen aan dat hij daarbij, gezien de verwijzing naar artikel 4 lid 3 van het VN-verdrag m.b.t. rechten van mensen met een beperking, doelt op belangen- of cliëntenorganisaties van mensen met een beperking. Wij hebben de verordening niet voorgelegd aan specifieke belangen- of cliëntenorganisaties, maar het advies gevraagd aan de Wmo-raad. De Wmo-raad, als formeel adviesorgaan voor het college, betreft in zijn adviezen de belangen van alle doelgroepen van de Wmo. En uiteraard stellen wij met de inspraakprocedure alle organisaties, groeperingen en individuele personen in de gelegenheid te reageren en een bijdrage te leveren.

2)

Zienswijze:

Artikel 2.14 Criteria toekenning PGB (blz 12 e.v.), Lid 2.d:

- d. De inwoner de kosten van de ondersteuning die hij met het pgb wil inkopen, die uitstijgen boven de kostprijs van de naar het oordeel van het college adequate maatwerkvoorziening in natura, zelf bekostigt.

Volgens mij is er een uitspraak van de CRvB dat bij een PGB verstrekking voor bijvoorbeeld een hulpmiddel een bedrag moet worden verstrekt waarvoor een adequaat hulpmiddel gekocht kan worden inclusief onderhoud en verzekering. In deze zaak wilde de gemeente aan een inwoner niet meer vergoeden dan het bedrag dat zij kwijt waren geweest bij verstrekking in natura. De gemeente had namelijk een kwantumkorting en de inwoner niet.

Artikel 2.15 Vaststellen hoogte persoonsgebonden budget (blz 13 e.v.), Lid 3:

3. De hoogte van het persoonsgebonden budget voor vervoersvoorzieningen, hulpmiddelen en woningaanpassingen bedraagt in ieder geval niet meer dan de aanschafprijs of bekostiging van de goedkoopst passende bijdrage. Daarbij is rekening gehouden met onderhoud, reparatie en verzekering zoals die door het college aan de aanbieder verschuldigd is.

Hoe staat dit artikel in verhouding tot artikel 2.14 lid 2.d?

Reactie:

Er is geen directe relatie tussen deze artikelen. Het eerste gaat over de criteria voor toekenning van een PGB, het tweede over bepaling van de hoogte van een PGB. Artikel 2.14 lid 2 sub d bepaalt dat een PGB geen passende ondersteuningsvorm is voor een inwoner, wanneer de inwoner ondersteuning wil inkopen tegen een hoger bedrag dan het maximaal toe te kennen PGB, en de inwoner niet bereid is deze extra kosten zelf te dragen. In deze patstelling krijgt de inwoner de ondersteuning niet of onvoldoende die hij nodig heeft. Daarom is een PGB geen geschikte ondersteuningsvorm en wordt het PGB afgewezen.

Wij nemen aan dat de achtergrond van de vraag is of een evt. door de gemeente genoten kwantumkorting meegerekend wordt in de bepaling van de kostprijs en daarmee de hoogte van een PGB. Deze situatie kan zich inderdaad voordoen. Toch zal dit niet tot problemen leiden. In voorkomende gevallen moet getoetst worden of het verstrekt PGB toereikend is. Bovendien is de afspraak gemaakt met de door de gemeente gecontracteerde leveranciers, dat budgethouders tegen de gemeentelijk bedongen tarieven kunnen kopen.

Enschede, 6 november 2018

College van burgemeester en wethouders